

Munch-Petersen: Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Julin) fremhævede, at enkelte Læger ser mere paa deres Tegnebog end paa den sociale Udøvelse af deres Hverv, og det maa naturligvis ogsaa være saaledes, at Ordføreren for et saadant Parti ser disse Ting som Udslag af visse Enkeltpersoners moralske Habitus. Men ser man paa selve Systemet for Udøvelse af Lægegerning, saaledes som det er indrettet i det kapitalistiske Samfund, vil man se, at Lægerne faktisk er Forretningsfolk, som driver Handel med Folks Sundhed. Det er jo det, som Lægerne skal være, idet de er Privatlæger, som skal have deres Fortjeneste, og idet de staar som Enkeltpersoner over for Patienterne og driver Handel med den Gerning, de har lært.

Dette Princip, som er det grundlæggende i det kapitalistiske Samfund, er vort Parti absolut Modstander af, idet vi mener, at Lægegerningen udelukkende bør være en social Funktion, og at Lægerne derfor bør have deres Betaling af Samfundet og ikke af de enkelte Patienter, at Hovedopgaven for Sundhedsvæsenet overhovedet maa være den størst mulige Forebyggelse af Sygdomme, at Lægerne ogsaa i høj Grad bør bidrage hertil, og at Lægerne bør ansættes af Samfundet, saaledes at Lægegerningen bliver en virkelig social Funktion.

Nu ved vi, at Statens Indgriben over for Sygekasserne i langt de fleste Tilfælde har betydet en Forringelse af Sygekassemedlemmernes Kaar, og vi kan derfor ikke just anbefale en saadan Ordning, at disse Læger i det kapitalistiske Samfund alle skulde være ansat af Staten; men man kunde tænke sig en Ordning, hvorefter Lægerne var ansat af Sygekasserne, og at Sygekasserne dels fik en Udvidelse af deres Rettigheder — bl. a. fik de Rettigheder til Selvstyre tilbage, som er frataget dem ved Socialreformen — og dels fik et større Tilskud til Betaling af de dermed forbundne Udgifter.

Dette er saa meget mere naturligt, som man ifølge den Lov om Folkeforsikring, der nu er gennemført, forudsætter, at alle skal være Medlemmer af en Sygekasse. Men selvfølgelig kan det ikke være begrænset til, at Lægerne skulde hjælpe dem, der er Medlemmer af Sygekasserne, idet det er en Kendsgerning, at der findes Tusinder af Mennesker, som ikke har Raad til at betale deres Kontingent til Sygekasserne, og som af denne Grund ikke er Medlem af Sygekasserne, men som naturligvis ogsaa bør have Ret til denne Lægehjælp.

Det Princip, som vort Parti ønsker gennemført, er altsaa, at Lægehjælp skal være gratis, og at ligeledes Medicinen skal være gratis eller i hvert Fald uhyre billig. Dette Princip er gennemført i Sovjetunionen, hvor man har et Sygeforsikringssystem, og hvor man udbetaler alle fuld Arbejds løn under Sygdom, og hvor samtidig enhver kan faa gratis Lægehjælp og gratis Medicin, i hvert Fald faa Medicinen meget billigt — alt sammen paa Samfundets Bekostning.

Skal dette Princip gennemføres, har man Brug for flere Læger, end vi har her i Danmark i Ojeblikket. I „Ugeskrift for Læger“ for den 19. Januar 1933 findes der en Artikel om Lægernes Antal og Fordeling og om Problemet: Overproduktion. Heri paavises det ganske vist, at der i de kommende Aar vil blive en Overproduktion af Læger, for saa vidt som der uddannes flere Læger, end man kan skaffe Beskæftigelse under de bestaaende Forhold, men at der aldeles ikke kan tales om Overproduktion i den Forstand, at der skulde være for mange Læger; tværtimod: Medens der i 1920, naar man medtager saavel praktiserende som fast ansatte Læger, var 1 Læge pr. 2 152 Indbyggere, var der i 1925 kun 1 Læge pr. 2 010 Indbyggere og i 1930 kun 1 Læge pr. 1 800 Indbyggere. Er der nogen, der tror, at en Læge virkelig skulde være i Stand til at passe 2 150 eller 1 800 Mennesker?

Det er ogsaa en Kendsgerning, at Distrikterne mange Steder ude omkring i Landet af Mangel paa praktiserende Læger bliver store, og at Sygekasselægerne, navnlig i Byerne, er belastet med alt for mange Patienter. Samtidig er der en absolut Mangel paa Specialister. Fremdeles er en Masse Mennesker udelukket fra at kunne søge Specialisthjælp, idet Sygekasserne kun giver Adgang til Specialisthjælp i visse Tilfælde — langt fra i alle Tilfælde. Det er i mange Dele af Landet forbundet med Rejseomkostninger, hvis man skal til en Specialist, og skal man privat betale ham, er det en stor Udgift.

Samfundet burde ogsaa oprette Diagnosestationer eller kliniske Laboratorier, da det tit er saaledes, at Huslægen ikke har de tilstrækkelige tekniske Midler til at kunne stille Diagnosen. Man faar en daarlig Udnyttelse af Kræfterne, naar en Hospitalslæge senere skal begynde forfra, medens Huslægen ved Hjælp af saadanne tekniske Institutioner straks vilde kunne stille Diagnosen. Bortset fra disse Foranstaltninger, der tjener Samfundet som Helhed, vil det naturligvis ogsaa være nødvendigt